

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ἡ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟ;

ὑπό Προσβυτέρου Πέτρου Πανταζῆ

Πολλές φορές ἡ ποιμαντική μας προσπάθεια γιά διάλογο μέ τούς χώρους τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς Νέας Ἐποχῆς, μπορεῖ νά καταλήξει σέ ἀρνητικά ἀποτελέσματα, ἂν τύχει τοῦ κατάλληλου «χειρισμοῦ» ἀπό τήν πλευρά ἑνός προγραμματισμένου γιά τό σκοπό αὐτό ἐντύπου.

Ἔτσι ὅταν ἕνα ἔντυπο τοῦ χώρου αὐτοῦ φιλοξενηῖ τήν Ὁρθόδοξη ἀποψη γιά ἕνα ἀνθρωπολογικό θέμα, εἶναι μᾶλλον σίγουρο ὅτι ἡ πλάστιγγα τῶν ἐντυπώσεων θά κλίνει πρὸς τήν πλευρά τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Μιά τέτοια προσπάθεια ὑπέπεσε στήν ἀντίληψή μας, στό περιοδικό «ΑΒΑΤΟΝ», τοῦ ὁποῖου τό πρῶτο τεῦχος, τό ὁποῖο εἶχε εὐρύτητα προβληθεῖ καί διαφημισθεῖ, ἦταν μονογραφικά ἀφιερωμένο στό περί ψυχῆς θέμα.

Τήν θέση τῆς Ἐκκλησίας ἀνέλαβε νά παρουσιάσει μέ ἄρθρο του, ἕνας ἐγκριτος κληρικός θεολόγος, λίαν πεπαιδευμένος καί γνώστης τοῦ συνολικοῦ «ὄπλισμοῦ» του θέματος. Ἡ πραγματέυση κρίνεται πολύ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, μέ στέρεες δογματικές βάσεις, ἀλλά καί πρωτότυπη ἀνάπτυξη τῶν φιλοσοφικῶν προδιαγραφῶν τοῦ περί ψυχῆς ζητήματος. Ὑπάρχουν μόνον μερικές ἀντιρρήσεις γιά ὀρισμένες διατυπώσεις, ἀλλά ἔχουν σχέση μέ τήν γενική μας τοποθέτηση. Οἱ θέσεις πάλι πού πήρε ὁ ἐν λόγω θεολόγος δέν θά ἀμφισβητοῦνταν, ἀλλά μᾶλλον θά ἐπιδοκιμαζόνταν, ἂν τό ἄρθρο ἦταν μέρος διβλίου ἢ ἐφιλοξενεῖτο σέ ἄλλου εἶδους ἔντυπο.

Ὅμως ὁ ἀντίδικος περιέμενε στή γωνία.... Τό περί οὗ ὁ λόγος ἄρθρο ἦταν τό προτελευταῖο τοῦ περιοδικοῦ, τοῦ ὁποῖου τό **τελευταῖο ἄρθρο κράτησε γιά τόν ἑαυτό του ὁ ἐκδότης**. Ἔτσι, μέ δεξιολογία ἐφάρμοσε μιᾶ «ἀντίστροφη ἐρμηνευτική» τῶν χριστιανικῶν θέσεων: ὑπερθεματίζοντας καί ὄχι πολεμώντας!

Αὐτή εἶναι μία τακτική, πού χαρακτηρίζει τόν εὐρύτερο ἀποκρυφιστικό χώρο τῆς Νέας Ἐποχῆς. Συγκεκριμένα: Ὡς βάση τῶν ἀναπτυσσομένων ἀποκρυφιστικῶν ἀπόψεων, στό τελευταῖο ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ «Ἄβατον», μέ τίτλο «Ἡ Ἄγνωστη ψυχή», ἐγίνε ἀντιστροφή τοῦ νοήματος τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ «ὁ θέλων σῶσαι τήν ψυχήν αὐτοῦ ἀπαλέσει αὐτήν» καί «τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἕαν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;». Ὑποστηρίζονταν δηλαδή ὅτι, γιά νά σώσουμε [ἑμεῖς, ἀφ' ἑαυτῶν] τήν ψυχή μας πρέπει νά καταβάλουμε «ἀντάλλαγμα». Ἐπιπλέον, ἤχθη μαζί μ' αὐτή τήν «μεσσαλιανικοῦ» τύπου αὐτοσωτηρία, ἡ ἀντίληψη ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν «ἔχει» ἢ δέν «εἶναι» ψυχή ἀλλά ὅτι

πρέπει νά «δημιουργήσει» ψυχή, κατὰ τή διάρκεια τῆς ζωῆς του, μέ τή βοήθεια διαδικασιῶν, τεχνικῶν καί μεθόδων ἐμπνευσμένων ἀπό τίς κοσμικές δυνάμεις οἱ ὁποῖες στηρίζουν τό Σύμπαν.

Τό ζήτημα πού τίθεται εἶναι, ὅτι σαφῶς δίδεται στίς ἀντιλήψεις αὐτές ὄντοτητα καί ἀξία ἀπό τήν «συν»-παράθεση στό ἴδιο ἔντυπο, τῶν θέσεων τοῦ ἄρθρου τοῦ ὀρθόδοξου κληρικοῦ καί θεολόγου, πού δημοσιεύθηκαν μέ τόν τίτλο «Σωματοψυχή», ὁ ἀποκρυφιστής συγγραφέας τοῦ ἄρθρου «Ἡ Ἄγνωστη ψυχή» ἀντιστρέφει τούς ὅρους, ἐννοίες καί θέσεις τοῦ ἄρθρου τοῦ πῶν κληρικοῦ, δίνοντάς τους ἀποκρυφιστικό νόημα.

Ὡς «Σωματοψυχή» ὀρίζει, ὁ κληρικός θεολόγος: «τόν τρόπο ἐκφράσεως τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως». Συνεχίζει, ἔτσι, τήν πατερική διδασκαλία περί ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀντιδιαστέλλει τήν ψυχή ἀπό τό σῶμα, τά ὁποῖα θεωρεῖ δύο διαφορετικά συστατικά τοῦ ἀνθρώπου, πού ὅμως ἐνοποιοῦνται στό ἐπίπεδο τῆς λειτουργικότητος. Οἱ Πατερικές διατυπώσεις; «τό ὅλον αὐτοῦ» [Ἄγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής], ἢ «τό συναμφοτέρον» [Ἄγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμάς], δηλώνουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι «κάτι» παραπάνω ἀπό τό ἄθροισμα τῶν συστατικῶν του. Εἶναι δημιουργημένη, «κτιστή» σωματοψυχή, καλεσμένη νά γίνει σάν τόν Θεό [χωρίς νά εἶναι θεός ἢ νά ἔχει «κάτι» ἀπό τήν θεία φύση], ὄχι μέ τίς δικές του δυνάμεις, ἀλλά «διά Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι». Ὅμως αὐτά, ἀντιστρέφονται στά χέρια τῆς ἀποκρυφιστικῆς ἐρμηνευτικῆς.

Ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ στό ἐν λόγω ἄρθρο του, ἀντιστρέφει χριστιανικούς ὅρους ὅπως ὁ Παράδεισος καί ἡ Κόλαση, οἱ ὁποῖοι ἀπό «ὑποκειμενικοί τρόποι διώσεως τοῦ Θεοῦ», εὐκόλα γίνονται «ἀνύπαρκα φόβητρα» τῶν ἀπλῶν πιστῶν ἀπό τούς ἐκπροσώπους τοῦ Θεοῦ [τούς παπάδες], διότι ἀποκτοῦν ἄλλο νόημα σά πλαίσια τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ κοσμοειδώλου.

Θεολογικοῦ τύπου διακρίσεις, ὅπως «σαρκικός», «ψυχικός» καί «πνευματικός» ἄνθρωπος, ὅπως καί ἄλλοι διβλικοί καί πατερικοί, ὅροι, τό νόημα τῶν ὁποίων ἔχει καθορισθεῖ «Συμβατικά»-κατόπιν τῆς ὁμοφώνου γνώμης τῶν Πατέρων* διά τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας (καί ὄχι «Συμβολικά» μέσω φιλοσοφικῆς ἢ ἄλλης διανοητικῆς ἐπεξεργασίας), ἀντιστρέφονται στό ἄρθρο τοῦ ἐκδότη τοῦ ΑΒΑΤΟΝ, καί νοοῦνται ὡς στάδια αὐτοεξέλιξεως τοῦ ἀνθρώπου πάντα στή διαδικασία τῆς «δημιουργίας τῆς ψυχῆς του».

Ἐπίσης, ἀστοχες διατυπώσεις ὅπως: «ὁ θάνατος δέν ἀποτελεῖ παρά μία διαδικασία βαθύτερης πραγμα-

* Τό γνωστό CONSENSUS PATREM

τώσεως τοῦ ἐνιαίου αἰώνιου Ἐαυτοῦ, τόν ὁποῖο ἀποκαθιστᾷ ἡ Ἀνάσταση», λειτουργοῦν ὡς νερόμυλοι στίς ἀντιλήψεις τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Ὁ «αἰώνιος Ἐαυτός» ταυτίζεται μέ τόν «Ἐσωτερικό ἄνθρωπο» τῶν ἐσωτερικῶν παραδόσεων [θεοσοφικό σύστημα, Γκουρτζιέφ]. Οἱ δέ «διαδικασίες βαθύτερης πραγμάτωσης» νοοῦνται μέσα σ' ἓνα μονιστικό ἐξελικτικό πλαίσιο, ὅπου «ζωή» καί «θάνατος», «σῶμα» καί «ψυχή», «ῥλη» καί «πνεῦμα», «καλό» καί «κακό» εἶναι διαφορετικές ὀψεις τῆς μιᾶς καί τῆς αὐτῆς «συμπαντικῆς» πραγματικότητας. Καί, ἀντί τῆς «ἀνάστασης», πού φυσικά ἐνοχλεῖ τοῦ ἀποκρυφιστές, προβάλλεται ἡ λέξη «ἀφύπνιση»! -Σέ ἄλλες περιπτώσεις ἀναλόγως τοῦ ἐπιδιωκόμενου στόχου, οἱ ἀποκρυφιστές προβάλλουν, ἀντιθετικά ἢ συγκρητιστικά, τό δίπολο: ἀνάσταση-μετενσάρκωση.

«Ἀφύπνιση» σημαίνει, κατά τόν ἀρθρογράφο τοῦ ἴδιου ἀποκρυφιστικοῦ ἀρθρου, ἀνακάλυψη τοῦ «βαθύτερου ἀνθρώπου», γεμάτου ἁρμονία, ἡρεμία, ἀπάθεια καί ἀντίστοιχα «νέκρωση» τοῦ «ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου» τοῦ γεμάτου «προσκόλληση» [ὁ ὅρος εἶναι βουδιστικός, ἀλλά χρησιμοποιεῖται καί στόν λοιπό ἀποκρυφιστικό χῶρο], στόν «μηχανιστικό» καί ὑλιστικό τρόπο ζωῆς.

Ἀλήθεια, πού πάει ἔτσι ἡ «σωματοψυχή» ἡ ὁποία ἔχει μέν ὡς ἀποτέλεσμα ἐνότητα ἐμπειριῶν τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς, ἀλλά ὄχι ταύτισή τους;

Βεβαίως, ὅπως φαίνεται καί ἀπό τήν τελευταία παρατήρηση, οἱ ἀπόψεις τῶν δύο ἀρθρογράφων διαφέρουν ριζικά καί οὐσιαστικά. Ἀλλά εἶναι ἀναγκαῖο νά ὑπογραμμισθεῖ, ὅτι ὁ τρόπος προβολῆς τους, δίπλα-δίπλα, μέσα σ' ἓνα ἐντυπο-ἀφιέρωμα μέ ἐνιαῖο θέμα, στά μάτια ἐνός συγχρόνου ἀναγνώστη-καταναλωτή σχεδόν τίς ταυτίζει. Ὅταν μάλιστα καί τά ὑπόλοιπα ἀρθρα «συνηγοῦν» ἀποκρυφιστικά.

Ἄμεσο καί χειροπιαστό ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ γε-

γονότος εἶναι νά «περνᾷ» τό μήνυμα: Ἐγκαταλείψτε τίς κοινότερες καί ἀπλοϊκές χριστιανικές ἀντιλήψεις καί πιστεύω. Μακριά ἀπό Ἐκκλησίες καί παπάδες [καί βεβαίως ἀπό τόν τρόπο ζωῆς πού προτείνουν].

Ἐμπρός γιά τήν «μεταμόρφωση» τοῦ ἀνθρώπου μέ τίς σύγχρονες «πλανητικές» γνώσεις, πού ὅμως ἔχουν βαθιές ρίζες στήν ἀρχαία σοφία [ὄχι τή χριστιανική φυσικά] καί πού μποροῦν νά ὀδηγήσουν σέ μία νέα ἀντίληψη τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ [π.χ. τοῦ «ἀπαρησάσθω ἑαυτόν»].

Δηλαδή, νά ὀδηγήσουν μέσω κατάλληλων τεχνικῶν (μερικές φορές ἠθικά ἀπαράδεκτων ἕως καί φρικιαστικά ἐπικίνδυνων, μέ ὅποιο ἀξιολογικό κριτήριο καί ἀν ἐξεταστοῦν) στήν συνειδητοποίηση καί ἀκολουθία στό «άνοιγμα», τῶν ἐνεργειακῶν κέντρων τοῦ σώματος [«τοᾶκρας» εἶναι ὁ ἰνδουιστικός ὅρος], μέ στόχο τή δημιουργία μιᾶς νέας συνειδητότητας τῆς «ψυχῆς» ἢ «παρουσίας» ὅπως τήν ὀρίζει ὁ ἐκδότης-ἀρθρογράφος τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ περιοδικοῦ «Ἄβατον».

Ἀποδεικνύεται, ἔτσι γιά ἄλλη μιᾶ φορά, ὅτι οἱ δραστηριοποιούμενοι στόν ἀποκρυφιστικό χῶρο, εἶναι αἰρετικοί, «λύκοι μέ ἔνδυμα προβάτου», διαστρεφείς τοῦ ἐντός ἡμῶν, συμβολικά ὁμολογουμένου ἀλλά καί ἐναργῶς διουμένου, φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας, κρυπτόμενοι δέ πίσω ἀπό συγκρητιστικά προσώπια.

Καί αὐτό εἶναι φυσικό, ἀφοῦ γιά τόν κάθε ἀποκρυφιστή ἀρθρογράφο ἓνας ὀρθόδοξος κληρικός θεολόγος θρῖσκεται σέ... κατώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο. Τό ἴδιο καί οἱ χριστιανοί ἀναγνώστες. τοῦ περιοδικοῦ οἱ ὁποῖοι θά «εὐεργετηθοῦν», προσυλητιζόμενοι ἔντεχνα στόν ἀποκρυφισμό. Γιατί βέβαια, ἓνας τέτοιος «διάλογος», ὅσο καί ἀν δέν τό ἠθελε ὁ ὀρθόδοξος κληρικός θεολόγος, θά συνεργήσει στόν προσηλυτισμό, ἀπό τό «Ἄβατον», ἀπληροφόρητων ἀναγνωστῶν, ἀφοῦ μάλιστα καί ὁ ἴδιος ὁ θεολόγος παρεσύρθη ἀπό τήν παραπλανητική ὀνομασία τοῦ περιοδικοῦ.

«Ἡ ἠθική καί ἀσκητική ζωή, δηλαδή οἱ πράξεις μας, συνυφαίνονται ὀργανικά καί μέ ἀρρηκτο τρόπο μέ τό δόγμα καί τό περιεχόμενο τῆς πίστεως μας. Πίστη καί ζωή, δόγμα καί ἦθος, πράξη καί θεωρία δέν εἶναι δύο πραγματικότητες πού εἶναι μεταξύ τους χωρισμένες. Εἶναι ἓνα καί τό αὐτό θεανθρώπινο μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί ἀπλά παρατηροῦνται ἀπό δύο διαφορετικές πλευρές. Στήν Ἀνατολή τῶν γουρῶ ἡ ἐννοια τοῦ δόγματος δέν ὑπάρχει. Βασιλεύει ἓνας ἀπέραντος συγκρητισμός... Αὐτό εἶναι ἀκριβῶς τό ἐπικίνδυνο σημεῖο. Γιατί γιά ὅσους εὐρίσκονται ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἡ ἐμμονή στά δόγματα θεωρεῖται φανατισμός. Γιά μᾶς ὅμως τούς ὀρθόδοξους αὐτός εἶναι ὅρος ζωῆς καί ὑπαρξης. Ἡ ἀποκλειστικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τό χριστολογικό δόγμα, εἶναι αὐτό πού θεμελιώνει τήν προσευχή καί ιδιαίτερα τή νεορά προσευχή. Χωρίς αὐτό τό δόγμα δέν ὑπάρχει προσευχή. Κάθε πνεῦμα πού δέν ὁμολογεῖ τόν Χριστό «ἐν σαρκί ἐληλυθότα» εἶναι πνεῦμα ἀντιχριστοῦ. Δέν πρόκειται λοιπόν γιά θέμα οὐκουμενικῆς εὐρύτητος καί φιλαδελφείας ἢ «καλωσύνης», ὥστε νά παραδλέψουμε αὐτή τή διαφοροποίηση.

Ἡ ἀποκλειστικότητα αὐτή εἶναι δείγμα πραγματικῆς ἀγάπης πρὸς τούς συνανθρώπους μας. Οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἀσιγήτως καί ἀπαύστως κηρύττουμε πῶς μόνο ὁ Χριστός καί μόνο τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πηγή τῆς σωτηρίας».

Ἄπό τό βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Ἀλεξίου «Διαλογισμός ἢ Προσευχή»

Ο ΧΑΡΥ, Ο ΜΕΡΛΙΝ ΚΑΙ Η ΒΕΡΟΝΙΚΑ

ὕπο Αρχιμανδρίτη Βαρνάβα Λαμπρόπουλου
έντεταλμένου τῆς Γ. Μητρ. Νικοπόλεως καί Προβέξης ἐπί τῶν αἰρέσεων

Ὁ Φώτης Κόντογλου λέει κάπου ὅτι ἡ πνευματική ὑγεία τοῦ λαοῦ μας δέν ἀπειλεῖται τόσο ἀπό φανερές ἀπειλές μολύνσεων ἢ τραυματισμῶν, ὅσο ἀπό «κρυφοδαγκανιάρηδες» ἰοῦς, πού δουλεύουν ὑπουλα καί ἀθόρυβα. Καί παραθέτει ἕνα χαρακτηριστικό θαλασσινό μῦθο:

«Κάθεται ἡ χταποδά με τό χταποδάκι στόν πάτο τῆς θάλασσας. Ὅπου με τήν ἀπόχη πιάνουνε τό χταποδάκι, καί τ' ἀνεβάζουνε ἀπάνω. Τό μικρό φωνάζει στή μάνα του: -Μέ πιάσανε μάνα! Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίνεται: -Δέν πειράζει παιδί μου! Τό χταποδάκι φωνάζει πάλι: -Μέ βγάλανε ἀπό τό νερό, μάνα! -Δέν πειράζει παιδί μου! - Μέ σγουρίζουνε, μάνα! -Δέν πειράζει παιδί μου! - Μέ κόβουνε με τό μαχαίρι! -Δέν πειράζει! - Μέ βράζουνε στό τσουκάλι! -Δέν πειράζει! - Μέ τρώνε, με μασᾶνε! -Δέν πειράζει! - Μέ καταπίνουνε! -Δέν πειράζει! - Πίνουνε κρασί νά με χωνέψουνε, μάνα! Τότε μόνο ξύπνησε ἡ μάνα καί φώναξε: - Ἄχ! Σ' ἔχασα, παιδί μου!»

Μιά - φαινομενικά ὄχι μόνο ἀκίνδυνη ἀλλά καί λαχταριστή - «τροφή», πού ἀρχικά νομίζεις ὅτι «δέν πειράζει», ἀλλά τελικά λειτουργεῖ ὡς πρώτη τάξεως δόλωμα γιά τά πάσης ἡλικίας «παιδιά» τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι «τά Νέα Παραμύθια» ἢ - ἐπί τό ὀρθότερον - τά «New Age» Παραμύθια. Πρόκειται γιά τήν λογοτεχνία, πού σερβίρει - πράγματι ἀριστοτεχνικά μαγειρεμένο - τόν νέο-εποχίτικο μῦθο ὅτι:

Οἱ λύσεις στά δεινά τῆς ἀνθρωπότητος θά προέλθουν ἀπό τήν πνευματική αὐτο-εξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου· μιά εξέλιξη, πού εἶναι δυνατή, ἂν ὁ ἀνθρώπος ἐνεργοποιήσει τίς θεϊκές δυνάμεις καί ιδιότητες (πού ὑποτίθεται ὅτι διαθέτει) καί τίς θέσεις στήν ὑπηρεσία τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Δηλαδή, τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος ἀνήκει στήν νέα γενιά τῶν ἀνθρώπων-μάγων ἢ τῶν ἀνθρώπων-θεῶν.

Τό γεγονός ὅτι τά περισσότερα «New Age» Παραμύθια γίνονται ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ best sellers, μαρτυρεῖ ὅτι ὁ ὡς ἄνω νέο-εποχίτικος μῦθος «πουλάει τρελλά». Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε τρία βιβλία τοῦ εἶδους:

α) *“Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Μέολιν”*, τοῦ Deepak Chopra, πού - σύμφωνα με τό Publishers Weekly «εἶναι ἕνα καθηλωτικό, πολύπλοκο παραμῦθι... ὅπου ἐμπλέκονται δράκοι, μαγεία, κάρτες Ταρά, τό Ἅγιο Δισκοπότηρο, τό σπαθί τοῦ βασιλιᾶ Ἀρθούρου, ὄνειρα καί ξόρκια». Καί βέβαια με τέτοιο... χαρμάνι, πῶς εἶναι δυνατόν νά μήν... καθηλωθεῖς!

β) Ὁ -γνωστός καί μή ἐξαιρετέος- *“Ἀλχημιστής”* τοῦ Paulo Coelho, πού μᾶς μαθαίνει πῶς νά πραγματοποιήσουμε τόν «προσωπικό μας μῦθο». Ὁ Coelho πρόσφατα ἐπανῆλθε δριμύτερος με τό λίαν... αἰσόδοξο νέο του παραμῦθι *“Ἡ Βερόνικα ἀποφασίζει νά*

πεθάνει”, πού τό ἔγραψε -κατά δήλωσίν του- «χρησιμοποιώντας τήν θηλυκή πλευρά τοῦ ἑαυτοῦ του»! Ἐδῶ ὁ Βραζιλιάνος συγγραφέας προχωρεῖ πιό πέρα ἀπό τόν *Ἀλχημιστή*. Καί -χωρίς, ἴσως, νά τό θέλει - ἀποκαλύπτει ὅτι: Πραγματοποιώντας «τόν προσωπικό σου μῦθο» γίνεσαι τόσο «διαφορετικός», πού ἡ κινδυνεύεις νά σέ κλείσουν σέ... τρελλοκομεῖο ἢ ὀδηγεῖσαι στήν αὐτοκτονία!!! (Μᾶλλον δέν χρειάζεται σχόλιο γιά τό «μεγαλεῖο» τοῦ ἀνθρώπου-θεοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς»! «Ἐδικαιώθη ἡ ... New Age σοφία ἀπό τῶν τέκνων αὐτῆς»).

γ) Ἀφήσαμε τελευταῖο... τόν ὑπέροχο κόσμο τοῦ *Χάρυ Πότερ* τῆς μέχρι χθές ἀγνώστου συγγραφέως J.K. Rowling. Ἐδῶ ἔχουμε κατ' ἀρχήν νά κάνουμε μέ νούμερα: Ἀπό τό 1997 μέχρι σήμερα πούληθηκαν σέ ὅλο τόν κόσμο 13 ἑκατομμύρια βιβλία! Μεταφράστηκε σέ 30 γλώσσες! Καί γιά 30 ἑβδομάδες ἦταν στήν λίστα τῶν μπέστ σέλλερ τῶν New York Times!

Σίγουρα πρόκειται γιά πρωτοφανή ἀριθμό «ἀλιευθέντων χταποδιῶν» στά χρονικά (γιά νά θυμηθοῦμε τόν Κόντογλου). Καί τό σπαρταριστό «δόλωμα» εἶναι ἕνας ὀρφανός ἐντεκάχρονος μάγος, ὁ ὁποῖος - στό τελευταῖο βιβλίο τῆς σειρᾶς *“Ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Ἄσκαμπαν”* - ξαναξεῖ τήν δολοφονία τῶν γονιῶν του καί ξανακουεῖ τά πονεμένα οὐρλιαχτά τῆς μητέρας του, ὅταν ἔρχεται σέ ἐπαφή με τοῦς «Παράφρονες», τοῦς φύλακες τοῦ Ἄσκαμπαν κλπ. κλπ. Τά ὡς ἄνω βιβλία με τά ἄκρως... παιδαγωγικά μηνύματα προτείνει ἀνεπιφύλακτα στά παιδιά τοῦ σχολείου τῆς ἐλληνίδα δασκάλα, πού παρουσίασε τά βιβλία καί σέ ἐφημερίδα δηλώνοντας ὅτι ἦταν τό πῶ... διασκεδαστικό ἀνάγνωσμα πού διάβασε τελευταῖα!

Τό περιοδικό Time ἀφιέρωσε ἕνα τεῦχος του στόν ἥρωα-μάγο Harry Potter τονίζοντας ἐπιγραμματικά ὅτι τό «ἠθικό» δίδαγμα τῶν βιβλίων αὐτῶν εἶναι: «Νά ἔχεις πίστη μόνο στόν ἑαυτό σου! Ἡ πιό σπουδαία μαγική δύναμη προέρχεται ἀπό μέσα σου»! Μέ ἄλλα λόγια γαλουχοῦνται τά παιδιά με τό «Εὐαγγέλιο τῆς Νέας Ἐποχῆς» ὅτι *«οὐκ ἔσονται σοι θεοί ἕτεροι πλὴν Σοῦ»!* Θεός τοῦ ἑαυτοῦ σου εἶσαι Ἐσύ!

Πῶς νά μή «τοιμπήσει» κανεῖς ἕνα τέτοιο δόλωμα! Πῶς νά μή πούληθοῦν «τρελλά» τέτοια βιβλία, πού χαϊδεύουν τόν ἐωσφορικό ἐγωϊσμό καί τήν δαιμονική αὐτάρχεια τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, μιλώντας του γιά αὐτο-εξέλιξη καί αὐτο-σωτηρία!

Πρέπει νά εἶσαι πραγματικά «παράφρων» («dementor» κατά τήν Rowling) γιά νά πιστέψεις ὅτι μπορεῖ νά σέ σώσει μόνον ἕνας Σαμαρεῖτης, πού ξέρει νά βάζει στίς πληγές σου «ἔλαιον καί οἶνον» καί ἔχει τήν «οἰκονομική» ἀνεση νά πληρώσει τά ἔξοδα νοσηλείας σου στό Πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας Του.